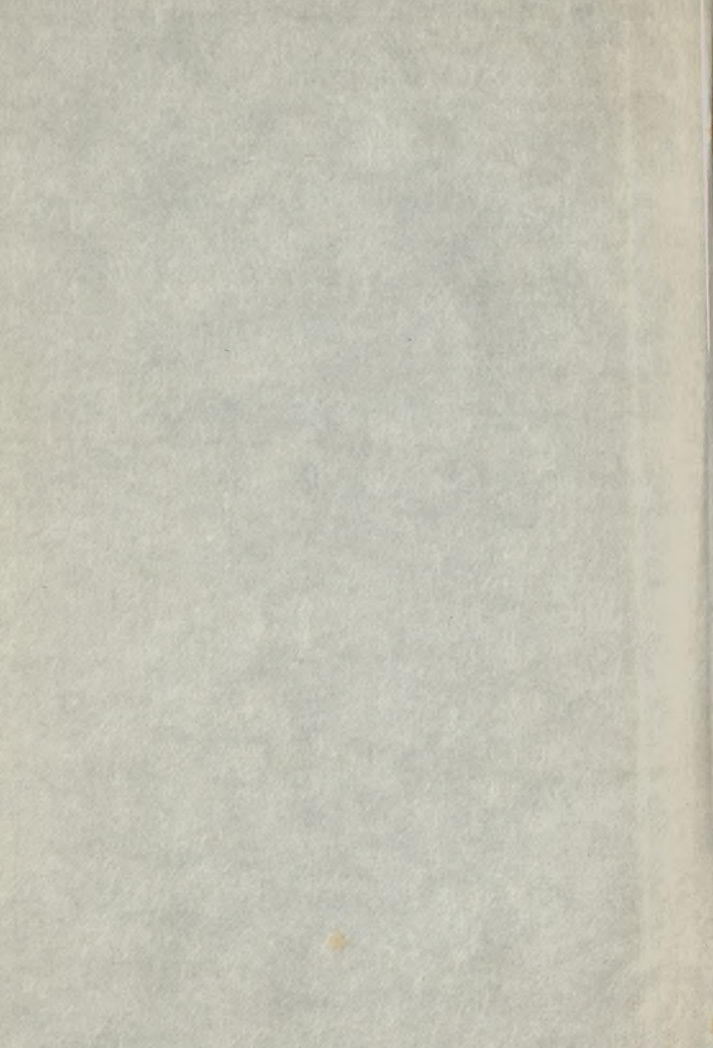

NICOLAE BADIU:

VERSURI TRISTE

18
8
28 P.S.S.-S.A.
VERSURI TRISTE

NICOLAE BADIU

VERSURI TRISTE

Tipografia Națională, Lugoj. 59 - 1922.

Spe aduerso amice

Nicolaus Augustus Pustas

Timorata la 3 julio 1927.

Glăsul Torontalului.

(Se poate cânta pe melodia: Pe-al nostru steag).

Eu n'am păduri întunecate
Nici munți cu creasta pân' la cer,
Dar am un braț de oameni mândrii
Cu suflet tare ca de fer.

Și oricum va decide soartea
Eu am speranța 'n fii mei,
Peri-vor toate de pe lume
Dar nicicând nu vor peri ei.

Căci rupți de mama lor iubită
Și aruncați între străini,
Copii mei vor ține minte
Că-s din Bănat și că-s români.

Timișul nostru sfânt și tânăr
Cu valul blând și liniștit,
Ne va aduce'n toate ziua
Nădejde dela Răsărit.

Și pasări rătăcite 'n coace
Din codrii mândrii, seculari,
Ne vor cânta de liqertate
Și de'n florirea țării mari.

Iar vântul, vântul blând de sară
Va duce lacrimi dela noi
Ce pân'la munți se vor transface
In strigăt groaznic de război.

Și când va fi să vină ziua
Pe care o așteapt' un neam,
Vor tresări și morții noștrii
Cu brațe 'intinse spre dușman.

Și ori și cum va zice soartea
Eu am putere 'n fii mei,
Peri-vor neamuri de pe lume
Dar nici când nu vor peri ei.

S-alergăm cu mic cu mare!

S-alergăm cu mic cu mare
Bravi copii din a mea țară,
S-alergăm cu arma'n mână
Că Bănatul stă să piară.

Inimici sălbatici calcă
Malul Dunării batrâne
Și de nu grăbiți să trecem
Inzădar ne ducem mâne.

Nu vedeți apusul zării,
Că-i văpsit cu foc și sânge
Și de dorul țării — mume
Torontalul nostru plânge.

Și Români uitați de ceruri
Cu ochii umezi ne așteaptă
Hai să dăm față cu moartea
Pentru cauza noastră dreaptă.

Așa ași vrea să fiu acasă...

Incet să perd cocorii 'n zare
 Și'n urma lor neguri să lasă.
 Pe drum s-așterne frunza toamnei,
 Și-așa ași vrea să fiu acasă.

Să-mi plec pe sânul tău grumazul,
 De-atâta dor să'ncep a plânge.
 Atâtea zile'ndurerate
 Perdute'n vânt, în foc și sânge

Căci n-a fost sufletu-mi cu mine,
 Și inimă aveam străină.
 Poruncă grea m'a dus departe,
 Și-acuma ochii mei suspină....

Și cum să perd cocorii'n zare
 Și pe păduri sara să lasă.
 Incep să lacrămez în taină;
 Și-așa ași vrea să fiu acasă.

Doina Dolului. *)

Dolule de ce te frângi,
 Sara oare de ce te plângi?
 Dolule decând m-am dus
 Steau noastră a apus
 Dolule și-acum când vin
 Tot e plin de dor, și chin.
 Toate, toate s'au schimbat
 Și norocul ne-a lăsat
 Dolule tot rele vin
 Și mă mir că mai trăim.
 Dară câte-odată'n zori
 Beat de mirosul de flori
 Dolule tu cânti ce știi,
 Cânti că vremea va veni !

*) Dolul e un deal lângă Seleuș (plasa Alibunar)

La cascadă.

Sus pe vârf mai licărește
 Câte-o rază de lumină
 Și părăul ca sălbatic
 Murmurând greoi suspină.

Codrul tace și capela
 Doarme singură pe coastă
 Doară vântul dacă cântă
 Doine dulci din lumea noastră.

Sed pe-o lespede de stâncă
 Apa jos albind să frânge
 I-mi las capul pe genunche
 Și încep încet a plânge.

Adio.

Meri frățini din preajma cășii,
 Eu vă las de-acum cu bine.
 Glas de goarnă iar mă chimă
 Să mă duc în țări străine.

La umbrița voastră dulce
 Petrecui cu drag o vară
 Și-am visat atâtea visuri
 Meri frății cu frunza rară.

Și acum când plec departe
Ascultați-mi rugăciunea :
Dați-mi știre de-o fetiță,
Mi-a fost dragă, numai una.

Și ce-ași da să știu că ochii-și
Scaldă'n lacrimi dnpă mine
Mi-ar fi calea mai senină
Pribegind prin țări străine.

Cântec.

De mă uit în zarea largă
Nu văd numai munți cu piatră
De mă uit în jos la vale,
Numai neauă văd pe cale.
Și păduri de brazi stau roată
Tunecându-mi lumea toată
Iar pe vârf bătuți de vânt
Blăstămând soldații plâng.

Vai Tirol de jale neagră,
Cum mi-a fost lumea de dragă,
Și viața de iubită,
Și-astăzi câtu-i de urâtă.
Că aici ori-și cum e traiul
Tot î-l blastăm și rog raiul,
Să merg iar la răsărit
La Bănatul meu iubit.

Înălțate împărate,
Strângeți oastea nu te bate
Că poporul ți-să stânge
Tot vărsând atâta sânge.
Lasă oamenii acasă
La copii și la nevestă.
Că-am pierdut sânge și bani
Ș'o fi vremea de doi ani.

Vis.

Am visat că sânt acasă
Și sub măr stăm împreună
Te țineam îmbrățișată
Gură'n gură, mână'n mână.

Ne cânta de drag grădina
Și pe Dol veneau nuntașii
Cu chiote și cu laute
Si naintea lor nănașii.

Scuturatau lin pe păru-ți
Floare albă de colie.
Și-am plecat așa la vale
La altar, la cununie.

Sus pe Dol ardeau lumine
Și sărbătorea tot satul.
Nu era pe lumea asta
Fericit ca mine altul.

Și m-am pomenit de-odată,
Era noapte fără lună.
Numai munții albi de neauă
Străluceau ca o cunună.

Dor.

Dute vântule pribeag
 Peste țări și peste mări
 Până nu-i afla în zări
 Soțul meu micuț și drag.

Și ascunsă între tei
 Casă albă de zărești,
 Spune-i trist pe la ferești
 Că eu mor de dorul ei.

Poate mâni....

Cum s-au dus atâtea visuri
 Până'n zările uitării,
 Ca corăbiile-mării
 Spre adânci și negre abisuri

Și în urma lor rămas-a
 Numai jale și durere
 Doar speranța ce tot pierde
 Și pustie neagra casa.

Și acum în miez de noapte
La icoana preacuratei
Implor mila înduratei
Tot cu rugă înlăcrimate.

Și 'ndurarea nu mai vine
Iar mă culc în patul rece,
Cu speranța a petrece,
Poate mâni va fi mai bine.

Poporale.

Bădișor cu plete crețe
Nu fi blid cu două fețe
Bădișor cu ochi de mură
Dumnezeu cum te îndură
Să săruți tot cu o gură,
Fete mari însprîncenate
Și neveste măritate.

*

Frunză verde de pe coastă
I-a eși Lenă la fereastră.
Și te uită'n deal la cruce
Să vezi Nițu cum să duc

Nu el singur alți'l duc
Intr'un copârșău de nuc
Și cum merg în urma lui
Plânge iarba câmpului.

Nu te iert.

O vorbă singură n-ai spus,
Ți-ai luat rămas bun dela toți,
Nu te-oi ierta nici între morți
Că așa te-ai dus.

Și ani purtatam jalea ta,
Și nimăruia nu iam spus.
Că făr'o vorbă tu te-ai dus
Din calea mea.

Și azi când vin ca să te cert
Și totul ce-a fost să zăuit
Mi-e drag în ochii-ți să mă uit,
Dar nu te iert.

De-o fi să treci....

De-o fi să treci prin satul meu
Tu vântule pribeag
Să-i cânti încet pe sub ferești
Să-i cânti încet de drag.

Să-i cânti să știe c'o doarese
Și mult î-mi este dragă.
Și că pe veci î-i dau din pept
O inimă pribeagă.

De-o fi să mor...

De-o fi să mor, la groapa mea
Voi să-mi sădiți o viorea
Uitat ca ea am fost și eu
Uitat de om și Dumnezeu.

Modest de nimeni cunoscut
Pe drumul vieții am trecut
Pe drumul trist fără de flori
Cuprins de doruri și fiori.

Din somnul morții în pământ
 Când voi sări din când în când
 Să-i aud soapta de amor
 Vorbind cu norul călător.

Fiindu-mi dor de tot ce-i cânt
 Eu țărână neagră de pământ
 Mi-am ridicat ochii spre cer,
 Mărire, har am vrut să cer.

Și acum când mor: rugarea mea
 E să-mi sădiți o viorea,
 Pe-al meu mormânt bătut de vânt,
 Scăldat în raze dulci de cânt.

Uitat de toți am fost și eu
 Uitat de om și Dumnezeu
 În loc stingher am înflorit
 Nimeni nu știe c'am murit.

BIBLIOTECA JUDEȚULUI

CARAȘ - SEVERIN

REȘITA

SIC 7

121-229/43

1365/80

Toamna.

Cum se scutură pe drumuri
Astăzi frunza 'ngălbenită
Gândul meu e tot la tine
Și la ochii tăi, iubită.

Pe aleea pustiită,
De melancolie plină
Eu caut fața ta cea dulce
Și privirea ta senină.

Stol de pasări trec de-arândul
Și să duc în depărtare
Și eu simt un gol în suflet
Cum să face tot mai mare.

Pe cărarea 'nspre pădure
Sunt femei frumoase multe,
Dar ca tine nu-i nici una
De-ar fi mii și de-ar fi sute.

Căci doi ochi ca-tine dragă
Nime'n lumea asta n'are
Și guriței de dulceață
Eu nu-i aflu-asămănare.

Și'nzădar bat drumuri negre,
 Să te aflu iar, iubită....
 Pe cărări ascunse'n codru
 Pică frunza 'ngălbenită....

Vis Țesut în sări de vară.

Vis Țesut în sări de vară
 Și sub frunze legănat
 Dute, dute'n lumea largă
 Du-mi ultimul meu oftat.

Treci Bănatu 'ntreg de-alungul
 Și în satul meu pe dâmp
 Să te-așezi să-mi plângi amarul
 Și amorul meu cel sfânt.

Și de-o fi să te întrebe
 Vre-o fetiță de ce plângi
 Tu în loc să-i dai răspunsul
 Și mai mult să mi te frângi.

Iar de-o fi să vină dânsa
 Tu să-i spuni cu glas cernit
 Că iubitul ei departe
 De-a ei jale a murit.

Târziu...

Voi trece trist odată printr'un oraş strein
 Cu ochii stinşi şi tulburi, căutând un vis
 [perdut

Voi trece-aşa agale sub cerul alb senin
 Cu inimă zdrobită, cu suflet decăzut.

Şi nu voi şti de drumul ce l-am călcat
 [plângând
 De versurile triste zvârlite toate'n vânt.

Şi dacă întâmplarea va face să te văd,
 Cum albă'n zarea zilei vei trece ca un
 [gând

O clipă licărirea prin creierul zdrobit,
 Că te-am iubit odată cu foc nestâns şi
 [sfânt

Şi că'n viaţa toată atâta am avut
 Amorul meu cel jalnic din lacrimi născut.
 Şi cum grăbită'n cale în treacă't vei privi
 L'atâţia ochi ce'n drumu-ţi cu sete te
 [petrec

Mă vei vedea pe mine umil şi stând
 [smerit
 Cu ochiul stins şi jalnic, d'atâtea plângeri
 [sec

Și-o clipă-ți va fi milă de-acel strein nebun
Ce ți-a-aruncă'n cale în pulbere pe drum

Și tu vei merge iară pe drumul tău de
[flori

Și vei uita sărmanul ce'n cale te-a oprit.

În zăre î-ți va râde norocul tău etern

La ce să-ți mai bați capul cu'n biet pribeag
[sințit,

A fost demult... odată... tu l-ai ținut pe
[piept...

La ce să te mai doară un suflet slab, inert.

Departate.

Zi de toamnă. Pe alee
Scutură-se frunze moarte.
Și gândește ce crudă soarte
Avuserăm noi, femeie!

Ne-a fost scris de ceruri doară
Să n-avem de bine parte,
Să ne tot dorim în taină,
Tu departe, eu departe.

Incet î-mi trec prin minte . . .

Incet î-mi trec prin minte
Acele dragi povești,
Rostite'n preajina sării
Sub arcuri la ferești.

Și'n veci voi fi cu gândul
La cântecele ei
Cântate'n nopți cu lună
La noi în deal sub tei.

Și nicicând că uita-voi
Surâsu-i fermecat
Când voi dormi departe
Străin de toți uitat.

Doi drumeți.

Treceau asară doi drumeți pe drum
 Cu ochii stinși, cu trupul ostenit.
 Treceau tăcuți și nimeni nu știa
 De unde au venit.

De-asupra lor putea o stea încet,
 Și tremura prin frunzele de nuc
 Toți întrebau și singur numai eu
 Știam unde să duc.

În liniște.

Mai așteaptă până trece
 Cântul mierlii peste lac.
 În sfințenia naturii
 Toate gândurile-mi tac.

Iar acum apleacă-ți capul
 Și te uită'n ochii mei,
 Mă sărută și cetește
 Cântul mierlii e în ei.

Necunoscut.

Voi trece-așa necunoscut
Și nebăgat în samă.
Voi trece-așa cu ochii plânși
Cu inima orfană.

Și nu vei ști că cine-am fost,
Cât te-am iubit de tare.
Și nimeni nu va ști nicicând
Durerea mea cea mare.

Doar de-oi muri și din mormânt
In nopți și sări cu lună,
De-i auzi un cântec lin
O plângere de strună.

Să te'nfiori de plânsul ei
De doina supărată,
Dar să nu plângi iubita mea
Cea mai iubită fată.

De-o fi și eu să mor...

De-o fi și eu să mor,
 Să mor și eu odată.
 Să-mi puneți pe mormânt
 O creangă de alun.
 Să-mi spună'n zori cu dor,
 Să-mi spună de un sfânt
 Și dureros amor
 Și de-o iubită fată.

Doi ochii.

În deșert cu ceață sură
 Zboară visurile mele,
 În deșerturi fără viață,
 Unde nu-s nici flori nici stele.
 Și să poartă fără nume,
 Peste munți scâldați în ceață
 Doi ochi negri de femeie,
 Ce-ați făcut cu-a mea viață ?

Scrisuri prăfuite.

Cu ochii uzi vă caut
Scrisuri gălbenite.
Că'ngropate'n voi sunt
Doruri risipite
Și neîmplinite,
Dusă'n cele patru
Căi de vânt bătute.

Cine să mai poată
Azi să vă întoarcă,
Doruri risipite
Pe veci îngropate'n
Literile mute.

Cad încet pe gânduri
Și cum zboară dorul
Cătră cele patru
Căi de vânt batute
Eu vă scald în lacrimi
Scrisuri reci și mute
Și-mi aduc aminte
De un vis de vară,

Doruri risipite
 Și neîmplinite,
 Resfirate 'n vântul
 Plângător de sară.

Când n-oi mai ști . . .

Când n-oi mai ști cânta
 Nici versuri a mai serie,
 Să-mi faceți un mormânt
 La noi în deal la vie.

Să-mi puneți sus la cap
 O roză înflorită,
 Să vină mierla 'n zori
 Să cânte 'n ea pitită.

Acolo știu că voi
 Avea repaus odată.
 Un braț de flori de toamnă,
 Și liniște curată.

Cântă clopotul . . .

Cântă clopotul de moarte
In mormânt pe cine duc ?

Pe sicriu-i strist și negru
Pică frunzele de nuc.

Și șoptind un cânt funebru
Vântul suflă, lin ușor.

Copleșit de doruri multe
Vreau și eu așa să mor !

Numai doi ochi să mă plângă
Vărsând lacrimi pe mormânt,

Numai doi ochi să mă știe
In adâncul de pământ.

Să nu-mi tulbure liniștea
Nici un plâns banal străin,

Numai ea să-și verse focul
Pe mormântul meu senin.

Cântă clopotul de moarte
În mormânt pe cine duc ?

Pe sicriu-i trist și negru
Pică frunzele de nuc.

Și șoptind un cânt funebru
Vântul suflă lin, ușor.

Pică 'ncet frunze din arbori
Și șoptindu-și dorul . . . mor.

Bade ce te-ai mâniat?

(Din poporală.)

Bade ce te-ai mâniat,
Ce-ai cerut de nu ți-am dat?
Ai cerut pahar cu flori,
Și ți-am dat guriță dulce
De cu sară până'n zori.

Ce tot cânți la poarta mea,
Că te doare inima.
Și zici că de răul meu
Ți lua calea și ti duce,
Dute dar, cu Dumnezeu

Dar să știi bădiță drag,
Să tot mergi din sat în sat
Gură dulce ca a mea,
Și mândruță ca o cruce,
Cum sânt eu, nu ve-i afla.

La ce-ai cântat așa de trist?

Treceam aseară umilit
 Pe sub fereastra ta
 Pianul vechi încet cânta
 Și-atunci o clipă m-am oprit,
 Si te-am văzut pe gânduri dusă
 Cu ochi triști și visători
 Privind în zări cu dulci colori
 In lumea ta demult apusă.

La ce-ai cântat așa de trist?

Și-am mai văzut că ochii-ți plâng
 Și peptul de dureri se 'ndoaie,
 Că brațele încet să moae
 Și că tăcând pianul sfânt,
 Tu tot plângeai, plângeai nainte
 Ca paserea orfană 'n crâng
 Și mie mi-a venit un gând:
 Nu cumva ți-ai adus aminte

De-un tânăr blond și bun ca Crist?

Și când am dat tiptil să plec
Dela fereastra ta.
Pianul vechi nu mai cânta
Ci tu cântai încet.
Pe lume să lăsa o noapte
Și-am început și eu să plâng
Și să rostesc cu dulce șoapte
Un nume drag, un nume afânt.

La ce-ai cântat așa de trist ?

In amurg.

Să vii la mine
In orele târzii de noapte
Când busiuocul din grădină
Cuprinde lumea cu mirosul
Și frunzele de nuc să scutur
Și eu te chem, iubită, vină
Să te 'nfășor cu dulce șoapte
Plângând cu vântul ce se duce
Peste grădine

Că știi prea bine
Ce crudă este a mea soarte
De plânsuri și de doruri plină
Cum singur merg pe calea vieții
Și'n fața soarelui cum tremur
Fără de rost și fără vină
Și numa 'n timp târziu de noapte
I-mi simt viața că e dulce
Gândind la tine.

Să vii la mine
In orele târzii de noapte
Să cânți romanța cea frumoasă
Ce mai cântat-o altădată
Când nu-mi erai amantă încă
Dar te știam a mea aleasă
Să-mi cânți de dorurile toate
De amorul tău ce-i dus în stele
Și numai vine.

Dar te 'nșeleli te 'nșeli amarnic, căci iu-
 [birea cea trecut
 Numai poate să învie și-a pierdut focul de
 [mult
 Și în liniștea uitării trece 'ncet ceas după
 [ceas
 Și din toată nebunia numai jale a rămas.

Vis pribeag pierdut în noaptea unor vremi
 [ce nu mai vin
 Azi cu fruntea 'nferbântată vin sucernic
 [să mă 'nchin
 Amintirii tale scumpe, veșnic sfântă ne-
 [uitată
 Dar nu pot ce-mi ceri ca să te mai iubesc
 [ca altădată.

Bănatul.

Mi-e drag Bănatul, drag
In sările de toamnă
Când plâng prelung și trist
Pădurile de fag.

O jale par'că 'noată
Sub cerul cald senin,
Și un dor nespus de trist
Cuprinde firea toată.

A fost de mult.

Să-mi cânti țigane cum î-ți spun...
 Incet cu capul pus pe laută,
 Să tragi subțire cu arcușul,
 Căci vreau să plâng ca un nebun...

A fost de mult...pe-o noapte clară,
 Intr'un ogaș ne-am întâlnit...
 Era senin...și dealul nostru
 Șoptea un vers voios de vară...

Și-a două oara 'n parcul des
 Sub freamătul de frunză rară
 Te-am prins de braț și ți-am șoptit
 Și tu roșind m-ai înțeles.

Și-atunci mausarda umilită
 Cu scundul ei pavon sărac
 Cum ne-a ascuns de ochii lumii
 Pe noi doi, triști copii iubită.

Și apoi un adio duios
La colțul unei străzi înguste....
Un ceas am plâns în urma ta
Și s-a sfârșit visul frumos.

De-atunci nuștiu ori mai uitat
Nu poți, nu vrei ce e cu tine.
Gândesc plângând la soarta noastră,
Și-aștept un ceas ce numai vine.

Acuma stai !... ia-ți arcul jos
Și lasă coardele să sune...
A fost un vis, dar vis frumos
Ca toate visele nebune.

Dor de țară.

Așa-mi place'n sări de toamnă
 Să mă culc în deal pe iarbă
 Și căutând spre soare-apune
 Să privesc în zarea albă.

Acolo î-mi este totul
 O drăguță și-o țară
 Si viața mea trecută
 Ca un vis de primăvară

Si cum stau întins pe spate
 I-mi pun mâinile 'npreună
 Și cu inima curată
 Zic o caldă rugăciune:

Doamne-ascultă vrerea noastră
 Ne pe-alor ce ne uresc.
 Ca să fie laolaltă
 Tot Banatul românesc.

Ceasuri de neliniște.

I.

In ochii tăi lucește
O lume 'ntreagă de visuri fără rost,
Dureri înăboșite și patimi slobozite
La largul lor
Ca neînblânzitele valuri ale mării
Zbiciuite de viforul năpraznic
Și fără milă.
De unde ai venit?
Cine ești, și ce cauți în calea mea?
De m-ai oprit ca pe un drumet
Setos și ostenit
La racoroasa fântână din margine de sat
Cu dulci ochiri și farmece nebune
Să fiu supusul tău.

II.

Lăsați-mă să mör,
 Mă doare tot ce-i semn și chip de viață,
 Mă doare tot ce-i pus la zorii zilei
 Să soarbă raze dulci de soare.
 Lăsați-mă să mor
 Intr'un amurg tăcut de toamnă
 Și să mă puneți o oră sub nucii din
 [grădină
 Să-și lase frunsele pe mine.
 Și dacă undeva
 La marginea grădinei, veți auzi un suspin,
 Un plâns înfundat și jalnic
 Plângându-și soartea
 Să știți că e cineva
 Care și-a dat viața pentru mine
 Și în schimb nu i s-a dat măcar atât
 Să-mi plângă la creștet.

III.

Oare ce-ți o fi trecut atunci prin minte
 Când într'o oră de dragoste oprită

Dormind sub mângăerea brațelor tale
Tu te-ai pomenit
Și pe furiș aprins-ai lampa,
Ai privit lung la mine
Și punându-mi mâna pe frunte
Mi-ai sărutat buza.
Nu știi ce ai gândit
Dar eu știam că atunci ți-ai luat adio
Dela fericirea vieții tale
Și am mai știut și aceea
Că zadarnic este visul nostru,
Iubirea noastră o nebuine,
Căci cineva stă la spatele tău
Și tu n-ai putere.
Acel cineva blăstămat
Cere te-a stăpânit cu forța,
Ți-a înșelat viața
Și pe ruinele vieții tale.
Și-a clădit palate de argint
Ca să-ti înșele vederea ochilor

Și să te țină la sine
Pentru că i-ai trebuit spre mărirea lui.

IV.

Zadarnic-a fost totul,
Viață, amor, plăcere,
Ai uitat într'o clipă
Ca să te poți muta iară
In palate de argint
Unde locuește minciuna,
Durerea, jalea și uitarea.

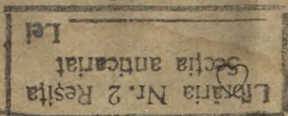

Intrebare.

Doamne, de ce m-ai făcut așa?
 Cu suflet bun și inimă curată,
 Și totuși rău,
 Viclean, dar cu ochii blânzi,
 Și cu peptul clocotind
 De patimi blăstămate.

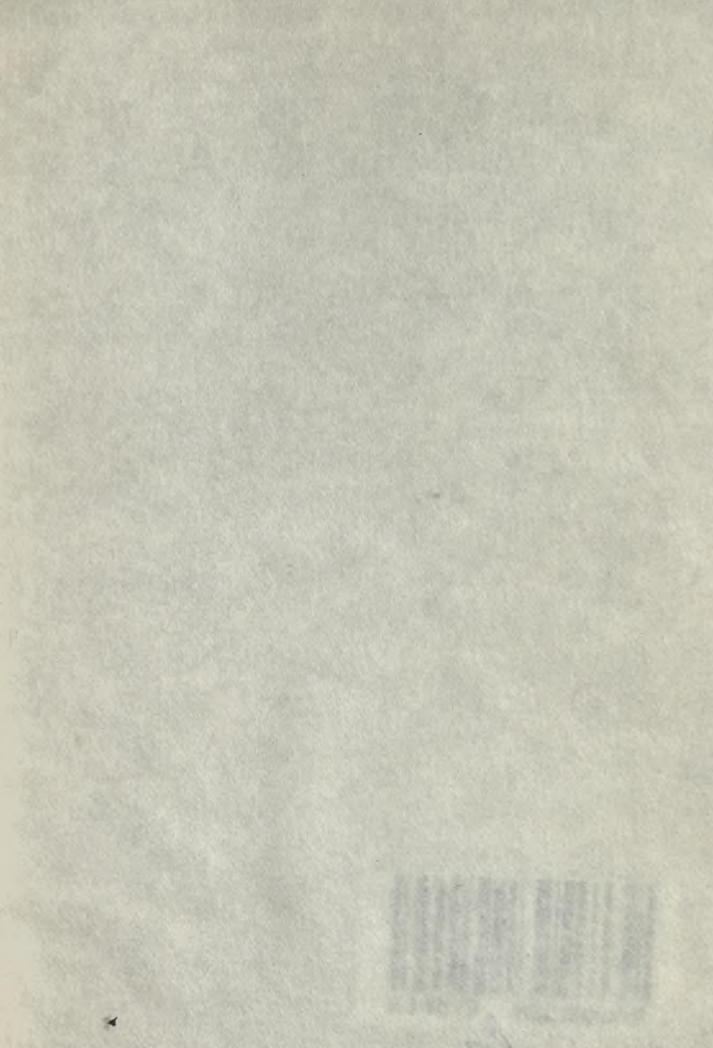
Ce suflete s-au îngrămădit
 În corpul meu despot și slab la fire,
 Veșnic în foc,
 Urând lumea și totuși
 Iubind-o așa cum e
 Muiată în durere.

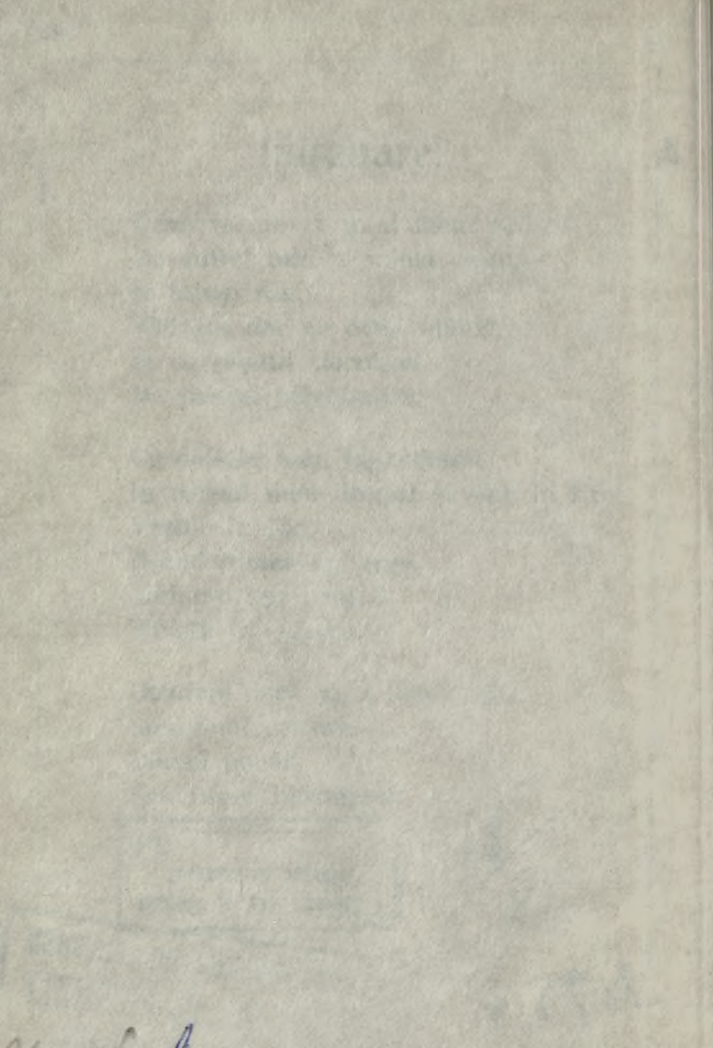
Doamne dacă m-ai făcut așa,
 Spune-mi ce sunt?
 Diavol pocăit
 Sau înger blăstămat.

CENTRUL DE LIBRĂRII REȘIȚA
 LIBRĂRIA Nr. 2 REȘIȚA
 SECȚIA

014879 eBibliophil

B1
93